

Заплакало горкото момиче и намислило да обере всичкия жиловлак, та каквото ще да става. Кжсало то листитѣ и обливало коренитѣ имъ съ едритѣ си и бистри сълзи. Сетне седнало подъ едно клонесто дърво и започнало да тегли и да връзва жилкитѣ. Ала работата му не спорѣла: за цѣль день едва свързало една по-длъжка жица. И то каква! — само възли.

Уморено, измжчено и гладно, момичето отчупило отъ тричената питка да си хапне. Но залъцитѣ почнали да засѣдатъ на гърлото му и да го задушватъ.

Две малки катерички, които си играели на жумитарка по клонетѣ на дървото, се спрѣли надъ него, погледнали го и се съжалили. — Знаешъ ли какво? — рекла едната катеричка — да помолимъ баба,тя да му изпреде преждата.

— Да я помолимъ, ама хурката на баба е малка. Тя и за три месеца не ще напѣлни панерчето. По-добре ти иди, поискай отъ баба по едно орѣхче за двама ни и ги пушни на момичето. А пъкъ азъ ще отида при баба Горана, царицата на гората. Ще я помоля да научи момичето, какво да прави.

Рекли и заскачали дветѣ катерички на две страни. Едната отишла при баба си, взела две орѣхчета и ги пуствала на момичето, а другата отишла да дири баба Горана.

— Божичко, — извикало изненадано момичето — кой ли ми пуствна тия орѣхи?

— Азъ, — обадила се катеричката. Похапни си, прибери се въ хралупата на дървото и затвори входа ѝ съ панерчето. Когато изгрѣе месецътъ, ние съ сестричето си ще доидемъ да ти кажемъ, какъ баба Горана ще приготи преждата.

Момичето направило така, както му казала катеричката. Къмъ полунощ, когато изгрѣлъ месецътъ, дветѣ катерички дошли и му рекли:

